

Nuurten Osasto.

Nouskaamme

Siskot, velkot, kärsineet
Oomme kohtaloita kovia.
Siskot, velkot, kantaneet,
Oomme pirstotuita povia.

Kauan, kauan oimamme
Halveksia ainoimme.
Kauan, kauan nälkäisinä
Nääntyneinä sorruimme.

Kauan, kauan yhä vielä
Orja-raukat vaikertaa.
Vähän nytkin taiston tiellä
Riveissämme vaeltaa.

Tyydy, kärsi, sorru, kuole,
Se on neuvo riistääjän.
Pyydy, luota, luoja huolen
Pitää kyllä nöyryyvään.

□ □ □

Nouse, kostä, iske, iske!
Xllös vajoo voihkintaan!
Itse syiden juuret litke,
Ohjat ota hallintoon!

Kautta maailman, yli ilman
Käsky suuri kulkukoon:
Nouse, vaadi, iske, kostä
Ja sorto unhoon hallitukoon.
ELLI K—LA.

Onnellinen avioliitto

Katki ne kertomukset onnettomista avioliitoista, mitä tässä osastossa tämän keskustelun yhteydessä on kerrottu, ovat selvästi osoittaneet johtuneeksi alkuperäisestä köyhyydestä, josta on ollut myöskin henkilöiden köyhyys, tietämättömyys ja alaiset elintavat seurauksena.

Yksilöinä emme nyky maailman aikana voi suuria taloudellisia mukavuuksia saavuttaa taltavimmalla elämän ohjauksella, mutta tietoisuutta voimme kyllä jokainen hankkia. Ei ainakaan teoreettisista tiedoista, sosialismista ja yhteiskunnallisista tosiasioista historiasta, mutta myöskin kaikista sellaisista tietoisuista, mitä tarvitsemme jokapäiväisessä elämässämme voidaksemme paremmin suhtautua olosuhteisiimme, korjata niitä missä se on mahdollista sekä luokkana, joukkoina että yksilöinä, ja e-jää mahdollisimman hyvin niiden mahdollisuuksien mukaan missäkin elämämme.

Ja mikä on onnea? Siltä voidaan olla erimielisiä, sillä, kunkin onnen käsitteet voivat olla erilaiset. Minun käsitykseni onnesta, koostavasti jatkuvasta onnesta on, että sekin seurauksena viisästä elämästä, eli lähteistä. Minun onneni lähde on tuon kaiken rikkauten ja kauneuden lähde—työ, juuri se, jota ilman ei meillä mitään olisi maailmassa. Onni on siinä, että kykenee tekemään kaiken työssä mahdollisimman hyvin omaksi tyydytyksensä sekä niiden, joiden kanssa on läheisissä suhteissa, toisiin sanoen, oman perheensä tyydytykseksi. Tällä en tarkoita kapitalistien työssä puskissa, vaikka silloinkin on hyvä osata ammattinsa niin hyvin, että voi tehdä työnsä mahdollisimman kevyesti ja vähällä itsensä rasittamisella. Työnsä taltamattomuus tekee työn raskaammaksi.

Tarkoitan kaikkia pikkutoimia, mitä kotioloissamme toimimme sekä henkilöitä että ruumiillisia. Ja juuri näissä oloissa sitä tietoisuutta tarvitaan aina uutta ja uutta. Ja tältä kannalta kun puolisoit elämänsä tarkoituksen oivaltavat, niin silloin ei kofri koskaan käy ikävyyttäväksi eikä hermostuttavaksi. Mutta ymmärrys täytyy olla molempipuolinen, voidakseen oman toistansa alluisesti viehättää ettei kumpikaan käy toiselle ajanoloon vanhaksi, jolta ei ole enää mitään opittavaa ja jossa ei aina löydy jotain uutta viehättävyyttä, joka tekee entiset tutut piirteet sitä rakkaammiksi.

Sis yhteinen ymmärrys sekä yksilöissä kotioloissa että myöskin

luokkataistelussa työväen olojen parantamiseksi, siinä löytyy onnellisin avioliitto nykyaikana, jota onnea on aina hoidettava tarkalla huolella kuten istutettua hedelmäpuuta, että se kasvaa ja kantaa hyvät hedelmät. Mutta jos sen jättää hoitamatta, niin sen elinvoima kuoleutuu ja hedelmät käyvät epämiellyttäväiksi.

Te nuoret, hankkikaa tietoja aikanaan elämän joka alalta. Kirjoja voitte ostaa kustannusyhtiöltämme. Pyytäkää heti kirjaluottoa, jos ette muuten tiedä mitä kirjoja haluatte.
SELMA-TXTI.

BERKELEY CAL.

Osastomme entinen jäsen, Selma Pietilä, joka leikkautti umpisuolesta heinäkuun, 1914, on jouluk. 27 p. 1916, lähtenyt Suomeen vanhempiensa luokse. Hänet leikkasi tohtori Bailey, mutta haava avautui muutama kerran jälkeensä. Sitte hoiti häntä tohtori Benton, saaden haavan umpeen. Mutta syksyllä rupesi se uudelleen vaivaamaan ja lääkärit ovat sen nyt avanneet ja huomanneet, että suolistosta on osa mädäntynyt. He ovat tuomineet Selman kuolemaan, sillä "melkein" mahdollista on hänen jäädä eloon. Kaikki tuo on huomattomien sairaanhoitajain syy sekä nuoren kokemattoman ja huolimattoman lääkärin. *) Jos hän olisi joutunut alussa Bentonin hoitoon, olisi hän kenties ollut pelastettavissa. Mikä surullinen yllätys vanhemmille.

Jos joku Selman ystäväistä tahtoo hänelle kirjoittaa, voi sen tehdä osoitteella: Lähti, Vesivehmaa, Finland.
MI—MI.

*) Miksi ei tyttö haastattanut asiantunneista oikeutteen ja vaatintu vahingonkorvausta, sillä jos edellä kerrottu on totta, olisi siinä ollut syytä riittämään asti.—Toim.

Säästäväisyydestä vähän pakinaa

(Jatk. 3:lta sivulta)

kustumeet äidit valitsemissa välttämättömyimpiä tarpeita taas siksi vilkkoa perheelleen. Silläkö etteivät he ymmärtää, että parempaa on odullisempaa ostaa, eli sulakeaan, vaan silloin, kun raha-asiat ovat aina kädestä suuhun. Minä en tahdo sanoa, etteikö työläisperheissä ole jokuakin määrää paremmalla asteella, että laittaa paremmin, mutta kun suurin osa on niin kurjassa tilassa, ja nykyinen tehdasteollisuus nieleekin tuhannet äidit päiviksi pois kotoaan, ja saa jättää lapsensa oman onnensa nojaan ja kun se on päivän abertanut, niin ei-pä otakaan enään levätessään "sukan kutomista", se on jo kylliksi rasittunut ja jos vielä on lapsia, niin on tarpeeksi kyselyitä.

Sis tässä pienoiskuva nykyaajan suurimmasta työläisluokan elämän mahdollisuuksista, ja kun niistä tekee johtopäätöksiä, miten ne voi säästää ja mitä niillä on mahdollisuuksia noihin neuvoihin, neuvot ovat tosin hyviä olemassa niille, joilla on jonkun verran niihin mahdollisuuksia, mutta se on hyvin pikkunen osa, verrattuna siihen raakaan työläisluokkaan, joka virtaa työläisriveissämme. Siksi tarkoitan tätä sille joukkoille, joita on mahdollisuuksia noihin säästäväisyysneuvoihin kaikkia, että teette suuremman palveluksen yhteiskunnalle ja samalla itsellenne. Jos aika sallii, niin herättätkä sitä laumaa tavalla taikka toisella, joka on vielä luokkakäsittelyä vailla kokonaan, ja silloin on meillä, ellei meillä, niin meidän lapsillamme, parempi mahdollisuus saada paremmat olot sille luokalle, jonka luokkasetuja tänäänkin lehdessä tulee palvelia. Sis toivon puolestani Toveritäreille mahdollisuuksia sen levittämiseen. Mutta samalla kasvattamaan sitä luokkatuntemusta, jota vielä paljon puuttuu työläisluokasta, ja mitkä ovat mahdolliset keinot, joilla

saadaan työtekevä luokka vaatimaan itselleen oikeudet kunnollisiin elämänmahdollisuuksiin, jota ei säästämissoppi ainakaan meille selvitä.
L—.

Viinirypäleen musta terttu

(Jatk.)

Kirj. KLAUDIE PARKKONEN.

"Jumalani, kreivi parkkaa ei kauan petä... tiedätkö että se kreivi luulee, että sinä olet hiukan paremmasta perheestä. Koeta nyt käyttäytyä miellyttävästi. Hänet ottais kukaan vaan ajattele — kreivi! Sinulla on kiipailloita... ole järkevä nyt..." Käytävältä kuului askeleita ja oven naputettua.

"Sisään!"

Sisään astui keskikokoinen laihapuoleinen nainen. Vankea oli sanaa, oliko hän juutalainen tai saksalainen, mutta vastenmielinen hän oli äkköäsiäsiä liikkeineen ja suppuun puistettuine huulineen. Hän oli puettu mustaan pukuun, jonka yllä oli heitetty hihallinen esiliina. Asetaen lasit silmilleen ja siristien silmiään hän sanoi:

"Paljon, paljon saan hikoilla, ennenkuin hän kreiville kelpaa. Miksi esittelitte häntä kauppiain tyttärekseen, koulua käyneeksi työkse? Eikö sopinut sanoa, että hän on se mikä on, maalaistyttö, palveluspaikkaa etsimässä, mutta tavara hyvä... Oisihan siten säästynyt moiseita työtä. Tiedättekö, että ennenkuin hän on täydellisesti maskeerattu ja puettu, ottaa se viisi tai kuusi tuntia. Jaa-a, näetkös noita sormenpäitä, noita kynsiä. Perunan kuorimisen jäljet niissä on vieläkin näkyvissä. Ei, minä en jaksa enää. Joka koulussa on tuollaisia kolme, neljä, te ette..."

Hän kihlyi ja näytti suuttuneelta. Ylhäisellä liikkeellä heitti pöydälle laukun, jonka oli tuonut mukanaan. Lihava nainen keskeytti hänet, taputellen olkapäähän.

"Minä puhun Mme Krusille, että teidän palkkonne on nostettava, ja te varmastilalle teette sen suomaan. Nähdäkäs kreivi maksaa melkosen paljon enemmänä hilukan paremmista. Hän sanoi viime kerralla, että rahvan tyttären kanssa on taistelu hirveää, se kun ei tahdo ymmärtää hienosta kohtelusta ja tekee itsensä epämiellyttäväksi — kuulittehan, että se viimeinenkin löi häntä kasvoihin niin että pari päivää oli olava pilossa ihmisiltä..."

"Ja minä löyn kanssa, kuulitteko, minä löyn, minä... kuristan... minä näin hänet..." tuli nyt nuoren tytön huulilta sanat tulvanaan. Hän steppasi hienot harsovaatteet ja alkoi repiä niitä, mutta lihavan enääntöitsijän vihainen ele äkkiä pysäytti hänet. Tällä hetkellä hän näytti niin sääliätyväksi. Katse luotuna maahan, suupielessä värähteli esiin pyrkivä itku.

"Hyvät ihmiset, jättäkää minut rauhaan, jos ette vapautte päästä... Minä olen täällä yksinäni mieluummin kuin siellä salissa toisten kanssa. Minä en tahdo nähdä kukaan... voi minä tullen hulluksi, armahtakaa minua..."

Äkkiä hän muisti jotain...
"Tuota... onko se silvoija vielä täällä, se kyyryselkäinen hyvä nainen? Antakaa minun nähdä häntä..."

Molemmat naiset katsoivat toisiinsa ja purskahtivat makeaan nauruun. Aivan kuin sopimuksesta vastasivat he samaan aikaan:

"Kyllä häntä saat odottaa... hän oli kyllä hyvä nainen, erinomaisen hyvä..."

"Hän oli hyvä, paljon parempi kuin te molemmat yhteensä... hän..."

"Hän lupasi pelastaa minut, eikö niin?" kysyi enääntöitsijä irvistellen.

"Hän autoi isälleni tiedon sinun olipaikastasi, sitten kun olti uskonut tälle salaisuudelle ja antanut lä-

Minkä nuorena oppi, sen vanhana taitaa

si osotteen. Ha-ha-haa," nauroi Mme Schultz.

Jaha, nyt on mentävä herättämään toisia tyttöjä ja soittaja harjoituksiin. Tänään saa se keuhkotautinen runrus lähteä täältä, mutta hänet vie-dään kunnallis, kuten muitakin on viety, umpinaisissa vanuissa."

"Mihinkä hän jätetään?" kysyi erittäin virkkuna Mme Schultz.

"Tietysti kaupungin kurjimpaan osaan, ei samaan paikkaan mihin edelliset on viety. Koettakaa parastanne, Mme Schultz, ja sinä jos et lakkaa raivoamasta, niin hullujenhoneeseen sulomme sinut, meillä on hullupaitakin päällämme varalta. Ole järkevä ja iloinen niin on helpompi olla kessä" ja näillä sanoilla meni hän ulos huoneesta, sulken ovan jälkeensä.

Tyttö oli taistellut itkuun vastan viemiseen asti. Nyt hän ei enää voinut. Kätkien kasvot käsiinsä, lankei hän alas lattialle parastaan sydäntä särkevään itkuun.

"Jumalani, jumalani, mitä olen minä tehnyt, että noin rankaiset minua!"

(Jatk.)

Köyhän pikku sisko

Kirj. Josephine Conger-Kaneko.

(Jatk.)

Vaunu oli jo liikkeessä, ja mies, joka oli keskustelemassa erään toisen miehen kanssa, hypäsi kiireesti vaunun rappusille. Mary Elizabethin kasvot olivat lähellä ikkunaa, ikäänkuin hän ei olisi voinut kääntää silmiään pois miehestä, ja mies juostessaan katsoi suoraan häneen: Mary Elizabeth huomasi hänen silmänsä suurenevan ja hän kiirehti vauhtiaan. Mutta hän ei koskaan tullut vaunuun. Jotain varmaankin oli tapahtunut, sillä konduktööri soitti kii-vaasti kelloa ja muutaman sylen päässä vaunu pysähtyi.

"Joku on loukkaantunut! Joku kuollut!" ja sitte eräs nainen oven luona kirkausi kauhus-ta, ja Anton, käskien Mary Elizabethin panemaan nenälinsän silmilleen, kiirehti toisten miesten kanssa vaunun rappusille. Se oli kamala näky. Mies oli tietysti menettänyt tasapainonsa hypätessään vaunuun ja horjaltanut sivun, ja ruumiinsa oli silpoutuneena pitkin rataa veris-sään.

XVII LUKU.

"Minä huulen, että on paras, että et sinä Anton mene työhön huomenna; äidin sairaus sai vakavan käänteen tänään ilta-päivällä, ja lääkäri näytti hyvin huolestuneelta, kun hän lähti tänä iltana."

"En lähdekään työhön huomenna. Voin telefonata joitakin oppilaita käymään täällä, toiset voivat odottaa."

Se oli maantamia viikkoja jälkeen sen katuvaunuunottoonmuuden, kun Mary Elizabeth tiesi,

(Jatk. 8:lta sivulla)

Toimeen halutaan

Miehä \$5.00 päiväpalkalla kokoonaan ahaviverhoita kasveja ja juuria. 10c tuo talle kirjan ja sota-ilmat. Lähempiä tietoja vapaasti. Botanical 57, New Haven, Conn.